

Bakom ridåerna

du kommer att säga att inget var sant. att inget har hänt. men du repar redan naglar och flickors fingrars fukt mot ditt ansikte. du kommer alltid säga höger och gå vänster. ditt utrymme är hur jag faller mot betong och skrubbar stora öppna sår över knän. jag kan inte gå rätt. någon lär mig fel.

du säger att du inte vill göra mig illa, men skrapar mig hudlös när jag sover.

jag har suttit här i tio år nu. jag krystar fram ord och tvingar mig mening som inte finns. för mig går det inte att byta människa. hur kan det finnas mening när en antydan om någons lätt böjda fingerleder och rött fäller. tio år är teater och jag sitter bakom ett dammigt draperi och önskar någon förstod vidden av det här gapet i mitt hjärta.

vidden av själva ordet självt.

du rusar rakt in i nästa liv. vi vet det, du säger att du inte kan, men du kan redan nästa vecka och nästa dag. du säger att du är ledsen men det är ju sådant man säger när hjärtat exploderar av lycka i smyg, och du undrar om du inte har rätt att känna dig älskad.

jag är bara en liten kropp under havsytan svävande. valar simmar tysta förbi. det är svårt att säga om de älskat mig någonsin.

jag sitter kvar bakom myrornas krig här och räknar slagna samurajers ärr. ettusenniohundrafyrtionio och imorgon fler.

du säger till henne att hon aldrig får försvinna. det är hur de faller i jorden.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren medanvifaller med Poeter.se id #42282 innehar upphovsrätten